

Instytut Pamięci Narodowej

<https://ipn.gov.pl/pl/historia-z-ipn/235589,Marta-Marcinkiewicz-Od-pracownika-Elektrociepłowni-do-patrona-gorzowskiej-ulicy-.html>
28.02.2026, 15:05

Marta Marcinkiewicz: Od pracownika Elektrociepłowni do patrona gorzowskiej ulicy. Edward Borowski – legenda gorzowskiej Solidarności

Gdy zaangażował się w Solidarność miał 42 lata, w chwili śmierci – 48. To jej oddał ostatnie lata swego życia. W mieście nad Wartą powszechnie uważa się, że zapłacił życiem za działalność opozycyjną.

[Opozycja w PRL](#) [Solidarność](#)

11.03

TU rodziła się Solidarność. Wystawa IPN

Edward Borowski urodził się 11 marca 1939 r. w Gdyni. Po ukończeniu podstawówki, w zaledwie piętnastym roku życia, podjął pracę w Narodowym Banku Polskim w Gorzowie Wielkopolskim, a jednocześnie rozpoczął naukę w Liceum dla Pracujących – średnie wykształcenie uzyskał w 1958. W tym samym roku rozpoczął pracę w Zakładach Włókien Chemicznych Stilon, natomiast od 1963 r. swą ścieżkę zawodową kontynuował jako dyżurny inżynier ruchu w Elektrowni Gorzów (później Elektrociepłownia). Właśnie w tym zakładzie pracy zastał go sierpień 1980 r.

Działalność związkowa

Już 6 września wszedł w skład komitetu założycielskiego nowego związku w Elektrociepłowni, a następnie, wzorem innych regionów, zaangażował się w tworzenie w Gorzowie Wlkp. struktury ponadzakładowej. Cieszył się olbrzymim zaufaniem środowiska, co zaowocowało wskazaniem go na przewodniczącego Międzyzakładowego Komitetu Założycielskiego. Ostatecznie funkcję tę otrzymał Tadeusz Kołodziejski, jako przedstawiciel środowiska robotniczego i największego z reprezentowanych wówczas gorzowskich zakładów, Zakładów Mechanicznych Gorzów, Borowski zaś został jego zastępcą.

W tym czasie – oprócz działalności w MKZ i spotkań z ludźmi w różnych zakładach pracy – podejmował też inne aktywności. Nie zgadzając się na wciąż stosowane przez władze represje

wobec osób głoszących publicznie swoje poglądy, 19 lutego 1981 r. wszedł w skład Okręgowego Komitetu Obrony Więzionych za Przekonania. Kiedy w marcu 1981 r., w czasie tzw. kryzysu bydgoskiego, MKZ przekształcił się w Regionalny Komitet Strajkowy, Borowski odpowiadał w nim za kontakty z filiami (w Dębnie, Strzelcach, Słubicach i in.).

Po kilku miesiącach pracy kierownictwo MKZ coraz częściej bywało kontestowane, emocje wzbudzały zatem wybory nowych władz związkowych w regionie, które miały miejsce podczas I tury I Walnego Zjazdu Delegatów Regionu Gorzowskiego w dniach 25-26 kwietnia 1981 r. Ciesząc się coraz większym zaufaniem Edward Borowski został wybrany przewodniczącym Zarządu Regionu, zdobywając aż 159 głosów delegatów (Ryszard Ornoch – 27 głosów, Zbigniew Zięba – 17, Andrzej Zieliński – 5). Został również członkiem Komisji ds. szkolenia i informacji, która zajmowała się m.in. propagowaniem działalności Zarządu Regionu.

Jako delegat na I Krajowym Zjeździe Delegatów w Gdańsku we wrześniu 1981 r. wszedł w skład Komisji Uchwał i Wniosków, a jako przewodniczący Zarządu Regionu z urzędu wszedł do Komisji Krajowej. Działalność związkową realizował również w Tymczasowej Komisji Porozumiewawczej Energetyków.

Szacunek wzbudzały już pierwsze jego decyzje w nowej roli, kiedy obniżył uchwaloną wysokość pborów dla etatowych członków Zarządu Regionu, w tym swojej pensji z 20 na 16 tysięcy złotych. Nie oznacza to, że nie mierzył się z krytyką w samym Związku. Kilkunastu członków było na tyle niezadowolonych z pracy Zarządu Regionu, że wystosowało w tej sprawie oficjalny list. Borowski wyciągnął wnioski i poprawił komunikację z członkami, choć wciąż mierzył się w swoim otoczeniu z prowokacjami tajnych współpracowników, którzy chwiali spójnością Związku.

[Czytaj artykuł Marty Marcinkiewicz *Od pracownika Elektrociepłowni do patrona gorzowskiej ulicy. Edward Borowski – legenda gorzowskiej Solidarności* na portalu przystanekhistoria.pl](#)

[Poprzedni Strona](#)

[Następny Strona](#)

Opozycja w PRL, Solidarność

Artykuł